

Եթէ ազնուականաց կամ մեծատանց հաճելի էր իրենց պատուակցաց կամ բարձր դասու կոչնականաց ծառայել, յիշեալ մեծ կաթողիկոսը Ներսէս ալ իւր տաճարի աղքատաց կ'ընէր նոյնը: «Ինքնին իսկ, կ'ըսէ պատմիչը, չամբէր նոցա զիւրաքանչիւր կերակուրս» (նոյն, 77): Զամբել՝ այս տեղ հարկաւ հասկանալի չէ բերանը դնել ու տեստը, այլ անոնց առջեւ, անոնց պնակաց մէջ¹: Այս իմաստն յայտնի է ուրիշ օրինակէ մ'ալ՝ զոր կ'աւանդէ Գր. Մագիստրոս, պատմելով իւր համանուն պապուն եւ Շուշան հանին համար՝ թէ սովոր էին «խրովին ձեռօք իսկ կերակրել զաղքատս եւ զկրօնաւորս» (43): Ազնուական տանուտեարց վերոյիշեալ «սպասաւորեն» ալ մի՛ թէ նոյն չէ ասոնց ըրածին հետ: Եւ արդէն Հրէից քով եւս տանուտէրը կը բաժնէր կերակուրը, գէթ որքան յիշուած է ընտանեկան ճաշերու մէջ (Ա. Թագ. Ա, 4-5):

Աշոտ Ողորմած աւելի զարմանալին կ'ընէր: Իւր սեղանակից աղքատներէն զմանս՝ «իշխանս եւ իշխանաց իշխանս եւ կիւրապաղատս» կ'անուանէր եւ «զբօս-

1. Հրեայք կ'ըսէին. «Ո՛ր ջամբեսցէ մեզ միս» (Թիւք, ԺԱ, 18). եւ Առաքեալը՝ թէ «ջամբիցեմ զամենայն ինչս իմ աղքատաց» (Ա. Կոր. ԺԳ, 9):